

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2020/21. број 1.

Садржај

Живим у свом матерњем језику и обогаћујем га читањем	3
Отварање школске 2020/21. године.....	4
Бруцошијада из угла деветог разреда	6
Незаборавни излет у Српски Ковин.....	8
Предивна екскурзија коју није могла ни пандемија да спречи.....	10
Заједничка онлајн обрада романа „Сеобе”	11
Одржана ђачка приредба: „Ја имам таленат”	13
Припреме такмичарских спортских екипа школе у Харкању.....	14
Припреме фудбалера у Сегедину .	15
Очи.....	16

„Гимназијалац”

лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2020/2021. број 1.;

Уредник: Тамара Зечак

Редакција: Невена Деспотовић, Ања Рецовић, Тиа Малогајски, Борис Зечак, Јана Радулашки

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластих, директор

Издавање је помогло

Удружење „Српски савез” – савез Срба

Реч уредника

Драги моји СОШИГ-овци!

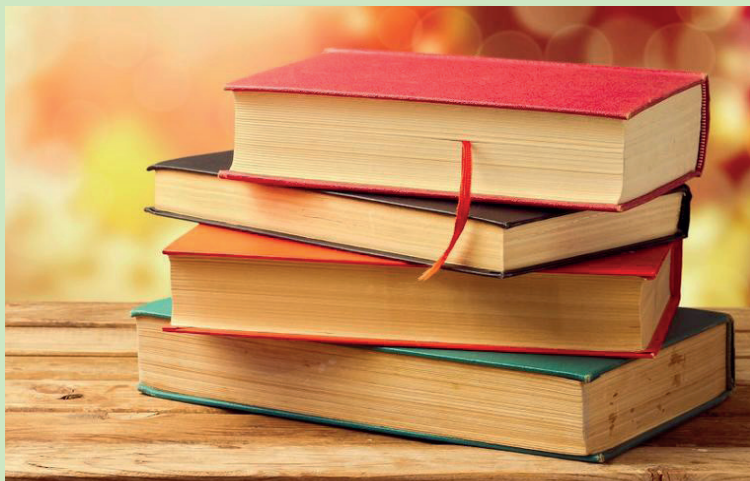
После дужег времена вам се, ипак, јављам путем нашег „Гимназијалца”. Да, ова школска година је, на срећу, започета у исто време као и сваке године на уобичајен начин. То значи да је нашем предугачком распусту дошао крај. Као прво, надам се да сте сви здрави и да сте успели лако да стигнете у Будимпешту. Затим вам желим пуно среће у поновном привикавању на СОШИГ и свакодневне обавезе. Знам да вам није ни мало лако и да сте се сви поприлично улењили за ових шест месеци проведених код куће. Велику добродошлицу желим и нашим новим ученицима, деветацима.

Ова школска година је од самог почетка другачија и са пуно промена и новина, али признаћете да нам је цела 2020. година таква необична и хаотична. На самом почетку је било неизвесно да ли ћемо и како ћемо се уопште вратити, али то смо, на срећу, пребродили. Ове године су наши матуранти због ситуације са пандемијом остали без традиционалне матурске екскурзије, али то ће, надамо се, бити реализовано у следећој години. Ипак, успеле су да се одрже припреме спортских секција, додуше, не у Бечеју, већ у Харкању. Такође, и фудбалери наше школе су успели да реализују своје припреме у Сегедину. Почетак ове године никако није могао да прође без посебне добродошлице деветацима у организацији десетих разреда – Бруцошијаде. Као и сваки пут морали су да преживе разне „муке” и изборе се са бројним задацима, казнама и прозивкама које су им наши маштовити организатори приредили. Драги деветаци, верујем да вам није било лако. Честитам, преживели сте! Убрзо након овога дочекала нас је вест о томе да ћемо јесењи распуст провести у Будимпешти. Знам да сте навикли да сте у то време код куће, али то није било могуће. Матурантима бих такође поручила да искористе ово време и добро увежбају валцер и модеран плес, јер се пантљике приближавају (: . За сам крај желела бих још једном да вас подсетим на то да се чувате и поштујете све прописане мере како би што дуже остали овде једни са другима и избегли онлајн наставу која је, верујем, већини била много напорнија и компликованија. Још једном вам желим пуно среће у новој школској години. Останите здрави, срећни и насмејани и трудите се да вас ова ситуација и мере не ометају у вашим свакодневним активностима. Редакција „Гимназијалца” ће се свакако потрудити да вас редовно обавештава о актуелним дешавањима, као и да вас кроз разне текстове и песме развесели и забави. До следећег броја!

Тамара Зечак, 12.ц

Живим у свом матерњем језику и обогаћујем га читањем

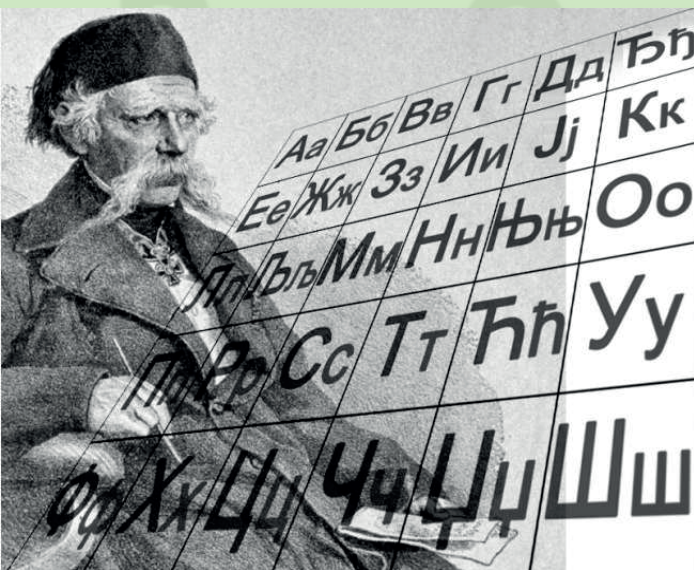
Мој идентитет је моја Србија. То је моја домовина, тамо је мој завичај и сви моји најмилији. Тамо је сунце и светлост која јача моју веру и буди у мени најлепше емоције. Прва реч која је из мојих уста потекла била је „мама“. Боже, та света слова која састављају ову реч звуче толико нежно и толико снажно. Моја мама је била пресрећна. Њена ћерка јединица је проговорила и упловила у свет на свом, српском језику. Сада, као одрасла, не живим више са мамом, у другој држави учим средњу школу, али памтим како ме је пратила у тај нови свет: „Мила моја, била овде или онде, ти си наша и ми смо твоји.

Ни место, ни време не могу утицати да своју земљу постидиш и свој језик заборавиш. Нипошто! То што носиш из куће, то је само један комадић раја у коме је љубав. Нека ти буде снага када посустанеш.“ Српски језик је хранитељ нашег народа. Попут воде, земље, неба, он је део нашег живота. То нам је драгоцен лек који нам помаже када желимо да искажемо оно што осећамо и оно што желимо. Он ведри и облачи над нашим бићима. Тешко је без њега. Да говоримо све светске језике, опет би недостајао. Изрекама, пословицама, загонеткама, песмама и причама преносимо једни другима део духовног блага. Читањем наш језик обогаћујемо, учимо сваки дан како је неисцрпан, красан и благотворан, инспиративан. Ето, зато га волимо! И зато смо поносни на њега, јер је део наших бића. Језиком преносимо доброту наше душе, очи нам говоре истим језиком. Негујемо и нашу азбуку, али смо поносни што знамо и абецеду, по чему смо јединствени у свету. Људи теже материјалним богатствима, стичу, троше, разбацују се. А нема већег богатства од разнолике и лепе културе. Богу хвала, ми имамо богатство у народној књижевности, али се можемо дичити бројним песницима, писцима, научницима који су нас прославили широм света. Имамо најлепшу љубавну песму, песму међу песмама, коју испева Лаза Костић - „Санта Марија дела Салуте“, Змајеву „Ризницу песама за децу“, уз које су многе генерације одрасле; поносни смо на Андрића, приповедача и романописца, на Његоша, Дучића, Десанку Максимовић, Данила Киша и многе друге. Идем у школу која се зове по славном, српском научнику Николи Тесли, који ни у Америци, где је живео, није заборавио свој језик. И тамо далеко од неба изнад своје Лике, разговарао је са муњама на српском језику. Научници, као што су Миланковић и Пупин, су такође наше горе лист. Из свих грана уметности имамо чувене уметнике. На нашем језику можемо да ширимо љубав путем музике, филма, књижевности, позоришта, игре. Треба се чувати

оштрог језика, који доводи до сукоба. И ратови умеју због тога да избију. Језик покреће милион емоција. Бирајмо најлепше да бисмо са људима били пријатељи. Ја уживам у свом матерњем језику. Желим да га изворно негујем и да што мање страних речи изговарам. За сваку ту реч која се као уљез увукла у биће језика, може да се нађе српска реч. Језик мора да се чува. „Српски језик је рајски језик“, рекао је једном приликом песник Јован Јовановић Змај и ја верујем да је тако. Осећам га кроз реч, реченицу, мисао, као слободу и као радост.

Невена Деспотовић, 12.б

Отварање школске 2020/21. године

Можда никада раније није било тако весело на почетку школске године као тог облачног 1. септембра у Српском забавишту, основној школи, гимназији, колегијуму и библиотеци „Никола Тесла” у Будимпешти. После петомесечне паузе деца су једва дочекала да се поново окупе у школској згради, да се друже и да се сретну са својим учитељицама, наставницима, професорима, а такође и са васпитачима у ђачком дому. Прошла школска година по много чему је била ванредна и неуобичајена. Наиме, због ширења пандемије вируса корона, од 16. марта 2020. организована је настава на даљину у облику дигиталне наставе помоћу рачунара. Срећом, школска година је успешно приведена крају, а и матурски испити су обављени без икаквих потешкоћа, а притом су се стриктно испоштовали сви нови хигијенски прописи, као и одржавање социјалне дистанце.

У уторак, тачно у 8 часова отпочело је свечано отварање нове 2020-2021. школске године. На самом почетку интонирана је српска, а одмах потом и мађарска химна. На школском дворишту окупили су се ђаци прваци, укупно њих 15, са својим учитељицама, као и ученици 9. разреда гимназије, око 110 ђака, са својим разредницима. Остала одељења била су у учионицама. Тиме је увелико била обезбеђена физичка дистанца.

Часни оци Зоран Остојић, Зоран Живић и Никола Почуча обавили су призивање Светога Духа и молебан за срећан почетак наставе. Отац Зоран Остојић је у својој краткој беседи пожелео да школска година траје што дуже унутар школске зграде.

После чинодејствија уследиле су пригодне рецитације на српском и мађарском језику у извођењу Марије Ђорђијевски и Уроша Бенефија.

Директорка Јованка Ластих је у свом кратком говору изразила наду да ће ова школска година регуларно моћи да се одржи и приведе крају. Из њене беседе издајамо: „Желим да ова школска година траје што дуже, али за то је потребно да будете веома дисциплиновани. Све зависи од ситуације око нас. Зато је важно да ми будемо острво у целој тој причи и да покушамо да сачувамо и наше здравље,

и да што дуже будемо заједно. Знам да има озбиљних потешкоћа. Ја сам у свом саопштењу које смо поставили на званични сајт школе навела, а и сада ћу то рећи, да ћемо бити максимално флексибилни, максимално ћемо испоштовати све могуће жеље. Покушаћемо да сваком детету омогућимо да прати наставу и да буде са нама. Да ли ћемо у томе успети? Видећемо. Имамо пуно нових ђака, они су тренутно ту на дворишту, а старије смо сместили у учионице да нас не буде толико. Међутим, желели смо да прваци доживе тај угођај, тај осећај, како је то кад кренеш у школу, како је то кад идеш на свечаност, и како је то кад после идеш са учитељицом у свој разред.”

Обраћајући се деветацима директорка је изразила своје задовољство што су многи успели да обаве потребне здравствене тестове и сву администрацију која је потребна за упис у нашу гимназију. Пожелела им је добродошлицу и пуно среће, али истовремено је нагласила да се морају придржавати кућног реда, да поштују своје професоре и васпитаче током свог школовања у Будимпешти.

На крају свечаности, по устаљеној традицији, ученици 4. разреда основне школе уручили су поклон-пакетиће ђацима првацима.

И овога септембра Српска школа у Будимпешти са својим подружницама у Ловри, Сегедину и Дески у нову школску годину креће са повећаним бројем ученика и радног особља. Због великог броја гимназијалаца у Текелијануму је изнајмљен још један део другог спрата. Тамо сада борави 84 ђака, док је у Српском ђачком дому у Улици рожа смештено 135 ученика. Осим тога 25 гимназијалаца је смештај добило у ђачком дому „Ваџи Михаљ” у Зуглоу, у XIV кварту мађарске престонице. Овде ваља напоменути да сви они који су се уселили у ђачки дом морали су да донесу доказ о урађеним тестовима о томе да нису заражени вирусом корона.

У ђачком дому и у школи редовно ће се обављати здравствена контрола ученика као и редовна и честа дезинфекција површине школских столова, учионица и свих осталих просторија. Руководство је посебно водило рачуна о томе да подела одељења на појединим часовима буде таква да се ђачке групе што мање међусобно мешају. Коришћење просторије за колективну исхрану ће се обављати у више група да би се у што већој мери испоштовала физичка дистанца.

Током лета урађено је изузетно много на обнови школске кухиње, сале за физичко васпитање, ђачког дома у Улици рожа, и једног дела крова школске зграде на Тргу ружа.

T. 3.

БРУЦОШИЈАДА ИЗ УГЛА ДЕВЕТИХ РАЗРЕДА

Тема овогодишње Бруцошијаде била је „ФАРМА”. Школски ходници били су посути сламом, а у дворишту су се налазили обори. Ученици деветих разреда били су подељени у три веома занимљиве групе животиња, са још занимљивијим подгрупама. Ове, као и претходних година, десетаци су се веома потрудили и издвојили пуно времена и труда за организацију „мучења” деветака. Велику улогу имало је застрашивање пред кључну недељу, међутим, већ након првих игара, тек онда се међу бруцошима схватила права поента свега овога – добра забава, боље упознавање са другарима, као и важност рада у тиму.

Десетаци су били веома креативни приликом смишљања сваке игре (задатка), ако би неко одбијао да заврши задатак, варао или урадио после задатог времена, уследила би „страшна” казна. Већина деветака тврди да су им казне, које су се састојале од певања песама различитих жанрова и плесања уз исте, биле веома смешне и занимљиве. Због ситуације са корона вирусом, на Бруцошијаду која се одвијала у уторак и среду на одморима у школском дворишту, излазиле су само одређене групе са вођама из десетих разреда. Групе су биле: свиње, краве и кокошке. Још маштовотије називе имале су подгрупе (орео краве, лешник краве, печене свиње, петлови, пилићи...). Неки од задатака били су стваралачког типа, деветаке је на средини дворишта чекала сва потребна опрема (за израду страшила), док су они стрпљиво чекали знак пиштаљке у својим импровизованим оборима, да би прошли препреке и дошли први да покупе највише потребних предмета.

Док су у другим задацима десетаци мудро проверавали њихове вештине тако што су без помоћи руку са само једном

чашом требали да преносе воду са једног на други крај дворишта. Групама које су прве обавиле своје задатке беспрекорно уследила је и награда-слаткишии. У четвртак после петог часа деветаци, као и професори задужени за њих, отишли су на острво Маргит, где је уследила права забава. Неколико сати они су читали мапе и трчали са једног на други крај острва како би обавили још неколицину задатака. Било је веома напорно, али за све искуство вредно памћења, јер, да ли је још неко икада у канти пуној земље са црвима тражио малу играчкицу срце, или можда правио пирамиду од људи. Након свега тога још добио казне које су овог пута биле мало суровије, мало пене за бријање по одећи, плус брашно и још које јаје... Ништа чудно, зар не? У петак вече био је последњи, као и дуго очекивани свечани дан Бруцошијаде. Прво је уследио видео изненађења, то су биле поруке ученика који су похађали ову школу и желели су да нам се обрате са неким саветима и подршком за све тешке тренутке.

Након тога биле су прозивке, за неке смешне, за неке сурове, а за неке и помало срамотне. Свима најомиљенији део – журка. Тема овогодишње журке била је „All white”. Свако је био у обавези да носи нешто бело, зато што су посебна светла у аули, где се и одржавала журка, омогућавала да свака бела ствар сија у мраку, а на самом улазу узимале су се неон светлеће наруквице код којих свака боја има неко посебно значење. Журка, као и цела Бруцошијада, за све деветаке и десетаке дефинитивно ће остати упамћена као једно лепо искуство, добар провод и пунооо забаве, а поготово једне ситнице – школског звона за час које је било живописно разним звуковима са фарме, услед којег би уследио смех при почетку и завршетку сваког часа.

Тиа Малогајски, 9.а

Незаборавни излет у Српски Ковин

У суботу 26. септембра, 11.б и 11.ц разред су заједно са својим одељенским старешинама, професоркама Ериком Котхенц и Изабелом Данко, као и професором историје Александром Милосављевићем, пошли на излет у место јужно од Будимпеште, лоцирано на острву Чепел – Српски Ковин. У овом малом, али изузетно лепом месту, налази се истоимени манастир, који је уједно најстарији манастир Мађарске и један од два манастира у Будимској епархији Српске православне цркве. Овај манастир је средњовековна тековина настала у XI веку.

Оснивачица манастира била је краљица Јелена, кћи рашког жупана Уроша I и супруга Беле II слепог. Како је владала уместо свог сина Гезе, Јелена је као угарска краљица била изузетно утицајна личност свог времена. Волела је српску културу и желела да у ту част подигне манастир. После првог пада Деспотовине под Турцима, 1439. године, манастир је опљачкан. У првој половини XV века забележене су прве сеобе Срба у Угарску краљевину, изазване сталним биткама против Турака. Велики број Јужних Словена (од чега највише Срба) населило је околна острва, па тако и Чепел и Српски Ковин, у коме је већ постојао српски манастир. Манастир је забележен и у записима који су настали за време Велике Сеобе Срба 1690. године. Он престаје са својим радом за време просвећеног апсолутизма Марије Терезије.

Данашње фреске на зидовима манастира потичу из XVIII века и сликане су у барокном стилу, од стране непознатог италијанског сликара. Интересантно је што фреске имају више утицаја романске културе и што приказују слике неуобичајене за српске манастире и цркве, као на пример слика „Страшног суда” на којој је приказано вагање душе и пакао. Поред ђавола, на фрескама су приказане и разне животиње, слике мучених душа, али и прича мистериозног сликара који је у Мађарску дошао након бродолома који је преживео, мислећи да су га спасиле сирене. Манастир је грађен у барокном стилу и краси га високи, плави торањ, сличан онима у Сентандреји, највероватније изграђен након што је први звоник срушен. У унутрашњости манастира види се да је време оставило трага: фреске су последњи пут реновиране у XVIII веку, док су столице, свећњаци и крстионица из времена Марије Терезије и добро су очувани.

Међу посебним обележјима манастира истиче се један стари орман, некада постављен на споредном улазу манастира, а кроз који су улазиле жене; он је чувао топлоту зими, када је било јако хладно. На њему се налазе натписи на славеносрпском језику. Позната је и застава са грбом цркве из XVIII века, која је делом реконструисана и изузетно очувана. У манастиру се такође налази и чудотворна икона Пресвете Богородице, за коју се верује да може излечити разне болести. Царске двери су сличне као и у цркви Ваведења Богородице у Коморану и цркве Светог Николе у Сегедину. Манастир је осликан у време деловања великих српских уметника Христофора Жефаровића, Стефана Тенецког, Јакова Орфелина, Теодора Крачуна и Теодора Илића Чешљара.

У овом манастиру се моли још само шест српских породица, али је он врло цењен и обожаван од стране становника Српског Ковина и Срба у Мађарској. Драго ми је да смо могли да посетимо овако посебан и важан симбол националне и духовне свести у дијаспори. Сви смо били одушевљени, како манастиром, тако и гостопримством које су нам пружили домаћини, међу којима је и градоначелник Српског Ковина, који је великодушно понудио да нам исприча пуно занимљивости и историјат манастира. Захвална сам на прилици коју смо добили да научимо нешто ново и да још једном видимо вредност коју за нас имају наша богата традиција и култура, коју морамо сачувати да бисмо сачували и свој народ.

Ања Реџовић, 11.б

Предивна екскурзија коју није могла ни пандемија да спречи

Пре одласка на заслужени јесењи распуст, руководство Српског забавишта, основне школе, гимназије, колегијума и библиотеке „Никола Тесла” на челу са директорком др Јованком Ластих је одлучило да ученицима 9. разреда пружи прилику за боље упознавање и прве заједничке доживљаје. Оригинално, тај пројекат је требало да се оствари крајем августа месеца, но због пандемије он је морао бити одложен.

Незаборавна авантура деветака била је у бањи Харкањ, на самом југу Мађарске. Ми смо са нашим професорима, разредним старешинама и васпитачима из дома отпутовали на ову камп-екскурзију у недељу 18. октобра.

Први дан био је испуњен активностима у хотелу „Кагер” у ком су и одседали. Прво вече било је посвећено упознању родних крајева деветака. Кроз шалу и анегдоте, сатима се причало о свим крајевима Мађарске, Србије, Црне Горе, Републике Српске, Македоније... Ученици су били ради да причају и о неким својим лошим и добрим искуствима, али су радо и певали о свом вољеном граду.

Другог дана поново смо сели у аутобус и запутили се у Шиклош. Тамо смо посетили прелепу тврђаву која нас је вратила у давна времена. Очарани лепотом прошлих векова, било је право задовољство истраживати величанствену грађевину са пуно заоставштина и реплика тадашњег живота, од оних најстрашнијих као што су тамнице, па све до високог дворског живота. Такође у Шиклошу смо посетили и месну српску православну цркву. Поподне смо провели у оближњем граду Мохачу, где смо се упознали са традиционалним „Фестивалом мохачких бушара”, који је неке задивио, а неким утерао страх у кости. Поред тога, показали су нам како су Срби и Шокци живели на овим просторима. У музеју смо упознали и неке њихове обичаје, а такође и свакодневне обавезе. После тога уследио је повратак у хотел. То је након напорног, али веома лепог дана све деветак веома обрадовало. То вече имали смо слободно време за дружење. Неки су играли стони фудбал и тенис, док су се други забављали на свој начин, највише уз музику.

Следећи дан био нам је резервисан за Печуј. Имали смо слободног времена у центру. Слушали смо историјске приче о граду, као и о Србима који тамо живе. Потом је кренула права забава: „лов на селфије”. Задатак је био да се групе ученика сликају са грођем и зградом коју краси чувени порцелан „Жолнаи”. Туристички возић нас је одвео до кварта „Жолнаи” где смо ручали и

били у планетаријуму. Након још једног напорног дана уследио је повратак у хотел, где нас је чекало изненађење. Неколико ученица старијих разреда које су кренуле са нама на пут, приредиле су нам забавно караоке вече, где смо по групама уз кореографије певали и забављали се. У Печују смо посетили и месну српску цркву.

Последњег дана нашег дружења било је опуштајуће. Пре подне професори су се побринули да уз креативне игре као што су цртање логоа овог кампа, креирање сопствених асоцијација, као и неких „активити” игрица, пантомиме и објашњавања појмова, дан почне весело, али уједно и у такмичарском духу. Тај такмичарски дух пренели смо у спортску салу Харкања. Тамо су, после загревања мишића, почели мали турнири у одбојци, кошарци и у фудбалу. Након тога, онај ко је хтео могао је и да заигра стони тенис. Након активног дана дошао је ред на опроштајну журку где смо погледали селфије из Печуја, поделили награде за победнике тог дана и после тога се дружили и слушали музику.

Сутрадан после доручка запутили смо се путем Будимпеште и свратили на прелепо свето место, у манастир Грабовац где су нас великодушно дочекали.

Прелепу храну, хотел као и сва та дивна заједно стечена искуства, међусобно дружење и боље упознавање свих деветака, као и све културолошке лепоте које смо видели, сигурно ћемо памтити као предивну екскурзију коју није могла ни пандемија да спречи.

Тиа Малогајски, 9.а

Заједничка онлајн обрада романа „Сеобе”

Почетком школске године на првом састанку Актива српског језика и књижевности професорка Катарина Басарић је говорила о могућности успостављања сарадње између Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти и Математичке гимназије у Београду. Тако је на иницијативу београдске гимназије 20. октобра у 6. и 7. часу одржана онлајн настава на тему: обрада романа Милоша Црњанског „Сеобе”.

Ученици 12.6 разреда окупили су се у кабинету за српски језик и књижевност поштујући безбедносне мере због настале пандемије COVID-19. Часу су присуствовале и остале колеге који предају српски, а такође и Кристина Бекић, заменик директора Српског забавишта, основне школе, гимназије, колегијума и библиотеке „Никола Тесла” и Драгомир Дујмов, шеф горе поменутог актива. Часу се придружила онлајн и Мирјана Катић, директорка Математичке гимназије.

Срећом, без техничких проблема успостављена је онлајн веза и тако је после краћег упознавања и поздравних речи почела ова несвакидашња настава.

На самом почетку сусрета професорка Басарић је поздравила колегиницу Анђелку Петровић професорку српског језика и књижевности у 3. разреду Математичке гимназије.

Николина Кошанин, ученица гимназије на Тргу ружа говорила је о поводу нове сарадње и притом истакла биографску повезаност великог српског књижевника Милоша Црњанског са Мађарском и Србијом.

Потом је уследио задатак за рад у пару. Тара Буквић и Јелица Јањићијевић су истражиле на који начин је лична судбина, биографија Милоша Црњанског утицала да се заинтересује за тему сеоба. После успешно обављеног одговора следили су Лазар Мандић и Душан Бегуш. Они су имали задатак да представе на који начин је судбина српског народа, историја, надахнула Милоша Црњанског да се окрене теми сеоба.

Затим су Аница Шијаковић, Ања Миљевић, Алекса Сотиров и Илија Трајковић упознали своје другаре на који начин су „Мемоари” Симеона Пишчевића послужили Милошу Црњанском за писање романа „Сеобе”.

После одличних излагања ђаци су требали да одреде простор и време радње у роману.

Урош Дамјановић, Тамара Топалов и Миља Јовановић су користећи Гуглове мапе, уцртали маршруту којом се кретао Славонско-подунавски полк. Они су навели сва она места и подручја којима су пролазили српски ратници Вука Исаковича у склопу аустријске војске Марије Терезије.

Ученици Вељко Ђокић, Игор Енги и Јована Лазић имали су задатак да израчунају колико километара је прешао Славонско-подунавски пук од почетне до завршне тачке свог марша. Према њиховој процени просечна брзина једног војника пешака износила је 4 километара на сат. Пређени пут пука износио је 1426 километра, а у повратку са француског ратишта 1668 км. Укупно 3094 км! По процени наших ученика време активног кретања трајало је 773,5 сата!

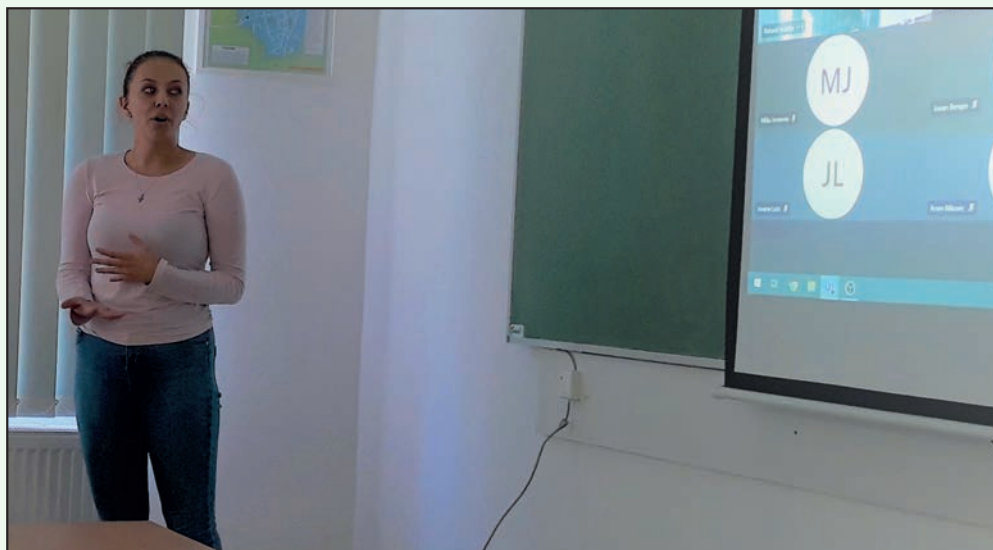
Одмах иза тих занимљивих информација следио је следећи задатак. Анализа композиције романа. Задатак је урађен у пару. Ђаци су морали са упореде уводно и завршно поглавље романа. Посебну пажњу требало је да посвете анализи употребљених предиката, глагола. Потом су Невена Деспотовић, Стефан Бранковић и Марко Цвијетиновић још истакли и смисао таквог обликовања уводног и завршног дела романа. Следећи задатак је такође обављен у пару. Борислава Цуцић, Милош Пурић и Јован Бенгин укратко су препричали први фабуларни ток – збивања у Земуну у кући Аранђела Исаковича. Потом су представили фабуларни низ користећи се мапом ума (до пет појмова/сличица).

Час обраде романа „Сеобе” наставили су Обрад Дабовић, Невена Стојковић и Огњен Ковачевић. Они су у кратким цртама препричали други фабуларни ток – кретање и ратовање Славонско-подунавског пука.

Иза њих следили су Јована Ђошић, Милица Вугделић и Арсен Миковић. Они су објаснили због чега би се роман „Сеобе” могао назвати историјским и ратним романом. Теодора Шобот, Милан Гелић и Ђорђе Станојевић су пак изнели своје мишљење због чега би се ово дело могло назвати љубавним и породичним романом, док су Лука Радуловић, Лидија Пилиповић и Филип Милошевић објаснили због чега би се ово изузетно прозно дело могло назвати психолошким и филозофским романом.

Онлајн час је веома лепо успео и указао на разне могућности нове врсте сарадње између наше гимназије и осталих средњих школа у Србији и у региону.

Д. Д.

Одржана ђачка приредба: „Ја имам таленат“

Собзиром да ове године, у време јесењег распуста, који је био од 23. октобра до 2. новембра, највећи број ученика Српске гимназије „Никола Тесла“ није био у могућности да путује кући због свеукупне ситуације узроковане пандемијом, као и додатних проблема око преласка граница, те су им професори предложили да слободно време испуне разгледањем Будимпеште, излетима у околна места и креативним радионицама. У сопственој организацији ђаци су реализовали приредбу „Ја имам таленат“ са циљем да се боље упознају и забаве.

Показало се, и овај пут, да у школи има пуно ученика који имају дара да свирају, певају, играју, цртају, глуме, рецитују, пишу стихове. Програм је започео музичком нумером из француског филма „Тајни живот Амелије Пулен“ са популарном сценом врло праћеном на јутјубу, а извеле су је Александра Динчић на виолини и Ана Вулетић која је плесала уз једну модерну кореографију.

Димитрије Петровић је изузетно добро говорио песме „Враголије“ Бранка Радичевића и „Спалити земљу“ Арсена Дедића. Андреј Ђорђевић је свирао гитару, док су Катарина Кашанска и Љиљана Балић певале. Татјана Бућко је на виолини свирала „Полонезу“ Миахила Поплавског и тему из Дизнијевог филма, „Пирати са Кароба“, а затим заједно са Александром Динчић одсвирала Бахов „Менует“.

Александра Секулић је отпевала народну песму „Пуче пушка низ гору зелену“ која је подсетила на филм „Зона Замфирова“. Јана Чоловић је извела „Несаницу“ на флаути. Наталија Томић је говорила своју песму „Тебе чекам“, а Антонија Санковић и Ања Рецовић су преко видео бима показале своје ликовне радове рађене у различитим техникама. Приредбу су водили Марија Јоцић и Страхиња Зекановић. Учесници су награђени громким аплаузом на крају програма.

Учесници програма били су прави креативни ствараоци потпуно посвећени задатку, талентовани за сценски наступ и за лепу песничку реч. Желимо им да и даље граде свој стил и да развијају своје дивне дарове.

Припреме такмичарских спортских екипа школе у Харкању

Припреме спортских секција Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимшпешти одржане су у Харкању између 6. и 11. септембра ове године.

На припреме у популарни барањски градић пошло је 44 ђака, од којих 12 кошаркаша, 16 одбојкашица и 15 кошаркашица предвођених са три професора-тренера и васпитачем пратиоцем.

Током боравка у једном од највећих центара за рекреацију у Мађарској пружени су изванредни услови у виду одличне инфраструктуре спорског центра „Бања Харкањ”. Хала је била на располагању у преподневним часовима од 9:00 до 12:30 сати, а поподне између 16:00 и 19:30 часова. Младим спортистима је пружено довољно времена да остваре целокупни програм који је припремљен за реализацију. У случају спортиста Српске гимназије у Будимшети то је била мушка кошаркашка екипа као и женска одбојкашка екипа. Свака екипа је радила са посебним тренером и педагогом. Слободно време су могли да искористе купајући се у базенима и у приликом боравака у велнес центру који се налазио у склопу хотела. То је пружало посебну могућност у регенерацији после великих напора.

На располагању им је био и фудбалски стадион за аеробни део припрема, где су били ученици били у прилици да одраде део опште физичке припремљености. Најчешће су тренинзи аеробног карактера извођени у јутарњим часовима, трчање дугих деоница су практиковани пре доручка од 7 часова ујутру.

У склопу спортског комплекса налазиле су се и многобројни тениски терени, осветљени и ноћу, па су, тако, били на располагању и у каснијим вечерњим сатима.

Кондициони део са и без лопте уз комбинацију вежби снаге, остварен је у приступачној теретани, у хотелу и у склопу хале.

Отворени кошаркашки, фудбалски, рукометни и одбојкашки терени у непосредној близини спортског центра отварали су још већи тренажни капацитет.

Смештајни капацитет је такође био велик и на високом нивоу у виду хотелског и апартманског смештаја, намењен за спортисте, и све то на неколико стотина метара од спортског центра. То је била још једна предност, јер се свуда ишло и стизало пешке за 5 минута.

Храна је такође била веома добра и усклађена за потребе спортиста. На располагању су били доручак, ручак и вечера као и ужине. Особље и услуга били су веома флексибилни и обезбеђивали су свежу храну у било које договорено време.

Током спортских припрема у Харкању тренери су већ од првог дана успели да остваре позитивне ефекте у виду тимског духа и заједништва, солидарности на терену и ван њега међу ученицима. Тренери су били у прилици да од почетка поставе правила понашања, фер плеја, ради остваривања позитивних карактерних особина, потребне за међусобну сарадњу.

Пре, за време, и након припрема код ученика је усађена свест да им буде част и привилегија што могу бити део школског тима и да се обавезама и пуним еланом опходе према тренинзима, како би се остварило што бољи имиџ Српске гимназије „Никола Тесла” као и личног имиџа ђака.

У складу са ранијим припремама у Бечеју, и сада је све било подређено могућностима припреме за наступајућу такмичарску школску годину ђака. Један од основних циљева био је да ученици увиде и схвате важност здравог стила тј. начина живота.

Д. М.

Припреме фудбалера у Сегедину

Док је епидемиолошка ситуација то још дозвољавала одржане су јесење припреме фудбалера наше школе. Припреме су одржане пре јесењег распуста од 18. до 22. октобра у Сегедину. На припреме је кренуло 15 дечака наше школе заједно са професором физичког васпитања и тренером Милошем Ристићем. Фудбалери су имали прилике да

свакодневно тренирају на теренима спортског центра у Сегедину. Тренинзи су били реализовани два пута дневно у преподневним и послеподневним часовима. Наша школска екипа је била смештена у хотелу „Тиса“, који се налази у новом делу Сегедина. По речима ученика Тодора Глигоријевића и Сергеја Цаба тренинзи и услови тренирања су били изванредни, стога они сматрају да екипа има све услове да се што боље пласира на ђачкој олимпијади. Ученици деветих разреда који су кренули на припреме су истакли да сматрају да су се добро уклопили у тим са чиме су се старији ученици сложили. Током ових пет дана иако смо имали напорне тренинге успели смо да у своје слободно време обиђемо Сегедин и упознамо се са културним и историјским споменицима овог града. Такође смо, уз пратњу професора Милоша обишли и српску православну цркву Светог Николе у Сегедину, где нас је срдечно дочекао отац Далибор Миленковић. Отац Далибор нас је кроз своје занимљиве и поучне приче научио доста тога о овој цркви, Србима из овог краја, као и њиховом животу. Један дан смо обишли и стадион фудбалског клуба „Сегедин“, где смо направили неколико фотографија. По речима професора Милоша циљ ових припрема је у потпуности остварен и екипа је спремна за предстојеће такмичење.

Борис Зечак, 10.6

Очи

Не. Не гледај ме док пролазим кроз ово све
Знај, у мојој башти поред цветова у свакој боји
Не цветају увек лале блиставе
Крије се ту и коров покоји
Не, немој да нам се погледи сретну!
Кад ми магла прекрије стазу
Ону младу, тек започету
Коју здрушно чувам
Као очи у глави.

Не, само ме погледом не стрељај!
Јер то је моја вечна тајна
Оно је та издајица
У којем се крије ружна истина
Јер ће само једна капљица
Земљотрес да покрене и тада ће бити крај.
Не, ништа ми од овог потребно није.
Остави ти ту прошлост да се крије.
Пусти је нек тамо сама цвили.
Осмех настаје када се да загрљај мили.
Можда је она башта помало сива,
Затворена, пушта, непримамљива
Али веруј ми, уз мало сунца и топлоте
Све цвета лепо, све ружно оде.

Јана Радулашки, 10.6

